

CĂLĂUZA

ȘCOALEI DUMINECALE

REVISTA TRIMESTRIALĂ PENTRU ÎNVAȚĂTORII
ȘCOALELOR DUMINECALE

Anul I.

Redactor: V. BERBECAR

No. 1.

Editura: „UNIUNEA TÎNĂRETULUI BAPTIST“.

Duminecă, în 3 Ianuarie 1923.

Lecțiunea 1.

Abram pleacă fără să știe unde merge.

I. Moisi 12, 1-9.

Cuvânt de aur: „Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu“.
(Ebr. 11, 10.)

Lecțiunea noastră de astăzi ne arată pe unul din servii cei mai credincioși ai lui Dumnezeu, care fu grăit de Dumnezeu sa plăce din pământul nașterii și patria sa de până aci, și dela rudele sale și să meargă într'o țară, pe care nu o știa, dar 'i era recomandată de însuși Dumnezeu. Și Abram nu se gândește mult, ci primind chemarea, pleacă și merge ori unde va se fie. Că el știa: unde este Dumnezeu cu dînsul, trebuie să fie bine.

1. „Ieși din patria și dintre rudele tale!“ (V. 1.)

Că pe ce cale a făcut Abram cunoștință cu Dumnezeu, nu mult ne spune Scriptura, dar el cu siguranță îl cunoștea, că altcum nu ne-am putea închipui că ar asculta cineva de unul, pe care nu-l cunoaște. Avem înse toată probabilitatea că el a știut mult din părinții săi, începând dela Noe și ceilalți, că există un Dumnezeu Atotputernic și

bun. Aceasta 'i ajungea lui. Acum, când el este la o etate de 75 ani, capătă el un ordin ciudat, ca să ieșe din patria sa și să plece într' un pământ, despre care o fi știut foarte puțin, dar care 'i era recomandat de însuși Dumnezeu, în care va petrece ca străin dar cu făgăduința cea minunată, că Dumnezeu vrea să fie cu el. Și când Dumnezeu este cu el, aceasta îl va recompensa de toate rudele și tot ce era în Chaldea mai bun.

2. „Te voi face ca binecuvântare.“ (V. 2.)

Ce minunat! Te voi binecuvânta și vei fi binecuvântare, zice Dumnezeu lui Abram. În țara plină de idolatrie și blestem Abram se fie o binecuvântare, și să fie prin el binecuvântați toți cei ce vor avea atingere cu el spre bine. Ba și un nume mare are să primească dela Dumnezeu. Și ce minunat s'a împlinit aceasta la el Oare i-a trebuit lui un mai mare nume decât acela, că este numit: prieten al lui Dumnezeu! De rămânea el în Chaldea, ar fi fost despoiat de acei favor al binecuvântării, pe care nu o primea, dar în schimb era blestemul partea lui pentru neascultare. Dar el asculta necondiționat și este binecuvântat, ba el singur are să se facă o binecuvântare pentru împărțirea sa.

3. Și clădi aci un altar numelui Domnului. (V. 8)

După ce Abram plecă și sosi în Canaan, unde fu adus de Dumnezeu să gânde cât de bine l-a condus pe el Dumnezeu și l-a ajutat, și se puse să clădească un altar numelui lui Dumnezeu și cheamă întru ajutor pe acel Dumnezeu, care așa de minunat l-a purtat și ajutat până la aceasta patrie nouă. Aci Dumnezeu 'i se descoperi lui mai mult și mai glorios. Și aceasta vrea să ne spună că: Ascultarea este mai mult de cât jertza. Abram a ascultat și era iubit de Dumnezeu. Firește erau în aceasta țară multe altare de ale idolilor, dar Abram nu-și luă pildă dela păgânii, vechii locuitori ai acestei țară, știind că nu acei idoli l-au ajutat aci, ci Dumnezeul cel ce 'i s'a descoperit lui și l-a binecuvântat.

Intrebări resumătoare.

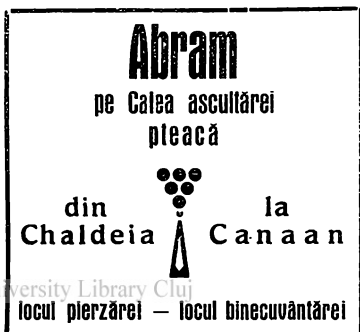
1. Despre cine vorbește lecțiunea noastră?
2. Unde locuia Abrâm?
3. Unde avea el să meargă?
4. Cine l-a chemat pe el la aceasta?
5. A ascultat Abram de Dumnezeu?
6. Ce a primit el pentru ascultarea sa?
7. Ce a făcut Abram întâi în pământul cel promis?
8. Ce avea Abram să fie în acest pământ?
9. Ascultă și noi de cuvântul lui Dumnezeu?
10. Dorim și noi să fim binecuvântare pentru alții?

Pentru copii nostri.

Abram era om în vîrstă de 75 ani, dar era un copil ascultător a lui Dumnezeu. Pe el Dumnezeu îl cheamă din țara îndepărtată, din Chaldea, și vrea să-l ducă în pământul Canaan. Abram ascultă numai de cât și pleacă cu femeia sa Sarai și ajun-

gând după multe greutăți în acel pământ el face un altar la care aduce lui Dumnezeu rugăciuni și jertfe. Dumnezeu 'i zice că-l va binecuvânta și-i va face un nume mare și va face ca el să fie o binecuvântare pentru toată lumea. Ba zice că-i va da lui și fiilor lui acest pământ bogat de toate bunurile. Așa vrea Dumnezeu și azi se binecuvîntează pe toți copiii care vreau să asculte de cuvântul lui și să-l servească în numele lui Isus Christos, în care vor fi plăcuți lui.

Ce vezi tu ?

Duminecă, în 10 Ianuarie, 1926.

Lecțiunea 2.

Abraam dovedește amiciția sa.

I Moisi 13, 1-11; 14, 13-20.

Cuvânt de aur: „Amicul adevărat mai tare decât fratele se lipește!”

Prov. 18, 24.

Abram ajuns în pământul Canaan cu nepotul său Lot, trebuie să vadă spre marea sa înfristare, ca între păstorii săi și ai lui Lot este vecinică cearta pentru pășune și fântâni. După ce el mai de multe ori face atent pe nepot la aceasta ajunge să-i spună și un cuvânt serios, și încă 'i pune înaintea calea de a alege însuși, dacă Lot merge la dreapta, el va merge la stînga, și învers, dar nu vrea să vadă cearta. Și Lot alege partea cea mai plăcută a

pășunatului și adăpatului. Dar nu mult trece, și Lot ajunge în mâna dușmanilor. Acum Abram nu caută că Dumnezeu l-ar fi scăpat de la comul de Lot, ci alerga și-l scapă din mâna dușmanilor, punând chiar propria sa viață în cumpană. El s'a arătat un adevărat amic.

1. „Să nu fie ceartă între tine și mine.” (Cap. 13, 8.)

Ori încotro mergea Abram și Lot era în urma lui. Acum înse sunt într'un loc foarte mînos și sunt și foarte bogați în turme și coriuri. Aceasta aduce între pastorii lor nemulțumire. Ei se ceartă. Nu încap la olalta la pășunat, dar mai ales la adăpat. Aceasta vrea să ne arate gona după bunurile pămîntești, cari în urmă aduc numai ceartă și nemulțumită. Dar Abram când aude aceasta se întristă și zice: Să nu fie ceartă între tine și mine, mai bine să ne desfăcem în pace; dacă tu mergi la dreapta, eu merg la stînga, că loc avem destul. Și Lot își ridică ochii și văzu valea Iordanului, ce mănoasă este! El și-o ia și Abram e mulțumit cu ce-i lasa nepotul. Așa se despărțiră. Și așa o fac mulți azi: ei se despart în pace dacă li se face pe plac.

2. „Când auzi Abram, că frațele său Lot este prins . . . înarmă pe servii săi. (Cap. 14, 14)

Partea ei se pare a fi cea mai frumoasă nu în totdeauna e și cea mai bună. Ba ea poate fi cât mai periculoasă. Aceasta se dovedește la Lot. El lăcomește, dar și plătește cu libertatea sa. Lot este prins, și nu este cine să-l scape, că chiar regii Sodomei sunt prinși, și dacă un Abram temător de Dumnezeu nu o ia repede în urma dușmanului, nu este pentru ei scăpare. Așa Abram nu a dovedit că ar urî pe Lot pen-

tru că l-a înșelat în afaceri, ci merge și se dovedește ca un adevărat amic, care iubește în tot timpul.

3. Binecuvântat să fi tu, Ab-rame.”

(Cap. 14, 18) O mai bună parte primește Abram acum în urma covezii vieții sale binecuvîntată: El este binecuvîntat în numele celui Preainalt. Și binecuvîntarea lui Dumnezeu îmbogățește fără de a se ostăni omul căutând după aceasta bogăție. Așa se face Abram moștenitorul binecuvîntărilor și purtător al promisiunilor lui Dumnezeu. El pleacă cu Dumnezeu la luptă și câștigă aceasta, deși dușmanii puteau fi cu mult mai numeroși decât el cu servii săi, dar fiind Dumnezeu cu el, lupta a fost câștigată. Căci unul singur cu Dumnezeu e în majoritate.

4. „Nu voi lua nici un fir.....”

V. 23,) Abram e mulțumit cu ce Dumnezeu îl binecuvîntează și nu-i trebuie nimic din tot ce a câștigat în luptă. Așa desinteresat nu se prea găsec ori unde te vei întoarce. El nu vrea să zică cineva, că el a îmbogățit pe Abram.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de azi?
2. Cui a dovedit Abram aceasta amicitie?
3. Ce și-a ales Lot?
4. Ce a suferit el pentru lăcomia sa?
5. Cine l-a scăpat pe el din aceasta situație?
6. Ce răsplată a primit Abram dela oameni pentru aceasta?
7. De unde a avut el o mai bună răsplată?

8. Ce să facem noi, ca să primim aceasta r splotă?
 9. Prin care mare Arhiepiscopul ni se dă aceasta?

Pentru copiii nostri.

Abram petrece în pământul Canaan, și în tot locul este Lot cu dînsul. Lot a fi văzul, că Abram e binecuvîntat de Dumnezeu și așa voia și el se aibe parte în ace-

asta. Numai că el era și lăcomos. El a dorit a avea aceea ce nu era a lui și pentru aceasta bunul Dumnezeu l-a pedepsit pe el dîndu-l în mîna dușmanului. Dar Abram nu-i este mînios, ci merge și îl scapă. Aceasta e adevărata iubire de aproapele. Iar în urmă Abram are o mai mare răsplată de la Dumnezeu care îl binecuvîntează bogat. Așa și copiii nostri iubitori de Isus și făcători de voia Lui vor fi binecuvîntați de El, Arhiepiscopul cel mare.

Ce vezi tu ?

Abram

Arată desinteres
 Scapă pe Lot

Lot

Arată lăcomia
 Ajunge prins

Abram primește binecuvîntarea și promisiunea pentru viitor

Duminecă în 17 Ianuarie.

Lecțiunea 3.

Abraam rupe cu jertfa de om.

I. Moisi 22, 1-19.

Cuvînt de aur: „Și că a-l iubi cu toată inima, cu tot cugetul cu toată puterea, și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decît toate arderile de tot și decît toate jertfele.“ Marcu 12, 33.

După ce Dumnezeu mai în multe rînduri promise lui Abraam că-i va da un fiu, în care vor fi binecuvîntate toate neamurile pămîntului, acum după multă așteptare cu răbdare și de probă i-a și dat pe Isaac. După ce acest copil crescînd frumusește vine Dumnezeu la Abraam cu o pretenție, și cere ca să-i aducă pe acest Isaac ca de jertfă. Abraam nu se face nesupus. El crede că dacă Dumnezeu cere ceva de la dînsul, aceea și trebuie fără de rest îndeplinit. Într-o zi se scoală Abraam și pleacă la cale cu fiul său, ca să-l aducă jertfă pe muntele Moria. La locul destinat ajunși întrebă Isaac unde ar fi animalul de jertfă, iar tatăl său i răspunde, că Dumnezeu se va în-

griji de aceasta. Când Isaac este acum legat cu funii și trebuie să vadă sabia scoasă asupra capului său o fi fost îngrozit, dar liniștit. Un caracter al supunerii unicului fiu. Acum pășeste la mijloc îngerul și-i arată animalul de jertfă, iar ei pentru supunerea sa este răsplătit de Dumnezeu eu mai noi binecuvîntări.

1. Ia pe Isaac, unicul tău fiu.“ (V. 2.)

Abea a apucat Abraam ca să-i se împlinească promisiunea că va avea un fiu, când după ce îl vede mărișor și drăgălaș, supus și iubit, iacă'i vine o nouă încercare a credinței, să dea pe unicul său fiu lui Dumnezeu ca jertfă. Care tată nu s'ar întrista la aceasta cerere a lui Dumnezeu? Dar Abraam tace și face. El este supus, că știe: cel ce l-a îmbucurat cu acest fiu, îl va și mîngăia prin pierderea lui.

2. „Părintele meu, iacă aci focul și lemnele, dar unde e animalul de jertfă ?“

Lui Isaac'i se pare, ca și eînd tatăl lui ar fi uîtat de ceva, și încă ceva ce era foarte important la adu-

cerea de jertfe: propriuzisa jertfa însăși lipsea. Dar Abraam știe ce are de făcut, că jertfa a venit singură aci, fără de a fi lîrită de cineva. Lui Abraam nu-i era ceva străin acest lucru, căci oamenii din jurul său: Cananeii aveau acest obicei, ca să aducă pe copiii lor ca jertfe pentru idolii lor, cari erau niște deșertăciuni. El nu cugeta așa despre Dumnezeuul său, căci știa, că chiar și din moarte poate sa-i redea pe fiul său. Ce mare credință!

3. „Nu pune mîna ta pe fiul tău.“ (V. 12.)

Credința lui Abraam este deja cercată și aflată ca adevărată. Deci el să nu aducă pe fiul său jertfă, ca Dumnezeuu s'a îngrijit și de jertfă, dar El a voit să vadă supunerea ta. Ești examinat și potrivit voci Lui.

4. „Prin sămînția ta se vor binecuvînta toate neamurile pămîntului.“ (V. 18.)

O nouă promisiune pentru Abraam. După o noapte întunecoasă și noroasă se însenină cerul și se ivește cea mai frumoasă stea pe care un Abraam a putut-o vedea în viața sa. El a crezut lui Dumnezeu și aceasta l-a făcut pe el un amic al lui Dumnezeu.

Intrebări resumătoare.

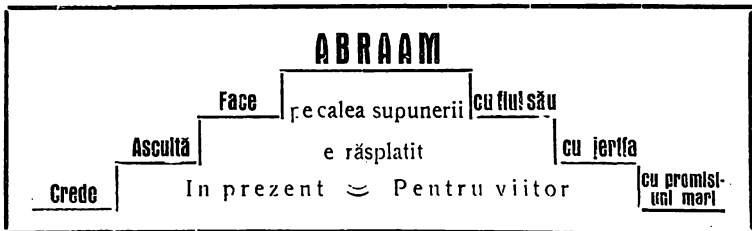
1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră de acum?

2. Cine i-a spus lui Abraam să facă această?
3. A ascultat Abraam numai de-cît?
4. Ce a făcut el ca să îndeplinească aceasta cerere?
5. Pe aceasta cale ce fu el întrebă de Isaac?
6. Când a fost gata altarul ce făcu Abraam?
7. A putut el executa aceasta cerere?
8. Cine l-a oprit la aceasta?
9. Ce jertfa a adus el apoi?
10. Care mare jertfă a adus Dumnezeu pentru noi?
11. Ce jertfim noi pentru Dumnezeu?

Pentru copii nostri.

Abraam nu avuse mulți ani nici un copil. Acum când îmbătrînise îi dădu Dumnezeu unul pe Isaac. Acest Isaac a fost foarte iubit și plăcut părinților săi. Dar deodată Dumnezeu zice lui Abraam: Adă pe fiul tău jertfă. Și ce a făcut Abraam? El nu a întârziat a aduce pe unicul și iubitul său fiu ca jertfă lui Dumnezeu. Ba chiar Isaac trebuie să aducă lemnele pentru foc până sus la muntele cel înalt: Moria. Neajungând acolo întreabă el unde ar fi animalul, dar tatăl său zice: Se va îngriji Dumnezeu. Ajuns acolo trebuie să vadă, că tatăl său îl leagă pe el și vrea să-l pună pe altar. Acum este oprit de inger. Dacă ingerul nu venea și Dumnezeu nu se îngrijea de animal, Isaac ar fi trebuit să moară ca jertfă pe altarul făcut de tatăl său. Tatăl cel cersc a adus inse pe Fiul Său jertfă pentru noi pe Golgota. Dacă părinții vostri ar vrea se vă aducă pe voi jertfă lui Dumnezeu, ce ați zice voi copiilor?

Ce vezi tu ?

Duminecă, în 24 Ianuarie.

Leccióna 4.

Eliezer cunoaște conducerea lui Dumnezeu.

I Moisi 24, 1—67.

Cuvânt de aur: „În toate căile tale recunoaște-L, și El va face drepte cărările tale”. (Prov. 3, 6)

Isaac s'a făcut om mare, iar părinții săi erau binișor bătrâni, ba chiar mamă-sa a murit și Abraam să simți cu fiul său foarte singuri. Acum cheamă Abraam pe cel mai credincios serv al său, pe Eliezer și luă dela el un jurământ, ca să-i caute o femeie, dar nu din acelea din Canaan, care se dedaseră cu servirea idoliilor, ci să meargă în patria lui veche, și să-i caute din rudele sale una, care să fie potrivită fiului lui. Eliezer este cam îndoielnic și se teme că nu-i va răuși, dar în urmă trebuie să cunoască, că Dumnezeu l-a condus foarte bine.

1. „Să nu iei fiului meu femeie din fiicele Cananeilor”.

(V. 3)

Abraam nu caută ca acea fată, care va fi soția fiului său să fie și avută, și frumoasă, și vestită, ci să fie una din rudele sale de acolo, unde spera că mai există puțină temere de Dumnezeu în casa. Spre acest scop ia pe servul său cel mai credincios și mai bătrîn, și ia un jurământ dela el, că nu-i va lua femeie la fiul său din alt loc, ca din casa părinților și fraților săi El știe că lui i-a mers bine că a făcut așa și nici fiul său să nu fie amăgit prin o căsătorie nenorocită. Putea ail doar, ca om atât de însemnat să ebe pentru fiul său o fată frunțasă că oricine i dădea lui pe frica sa din ținutul în care el petrecuse.

2. „Dar dacă acea femeie nu va voi să-mi urmeze în acest pământ. . .” (V. 5.)

Eliezer vrea să se scuze. Se poate ca acea femeie nu va voi să vie în așa țară îndepărtată, ce atunci; voi-va fiul tîu să meargă în pământul din care tu ai ieșit? Și este greu a dice o fată în loc necunoscut, dar Abraam stăruie și știe. că Dumnezeu are să-i dea ce el dorește. Așa o face credința, iar necredința o face altcum și azi.

„3. Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Abraam (V. 12.)

Eliezer se știa și ruga. Și Abraam a știut bine în mîna cui a încredințat cauza fiului său. Că Dumnezeu lui Abraam este un Dumnezeu puternic și poate să dec fiului stăpânului său o femeie după dorința inimii sale o știu Eliezer bine.

4. „Dă-mi să beau puțină apă din vasul tău.” (V. 17.)

E minunat, cum Eliezer vrea sa cerce, care ar fi acea fată potrivită pentru stăpânul său. Poate mulți azi nu-și aduc aminte de acest mijloc de a cerca și mai puțin de a se ruga.

5. Voi scoate și pentru camilele tale. (V. 19.)

Pentru a adăpa camilele lui Eliezer nu puțină apă trebuia, dar Rebecca este gata a face acest lucru fără a fi grăită. Pentru cât nu ar face azi o fată acest lucru umilitor, chiar dacă ar ruga-o careva.

6. „Aceasta vine dela Domnul.” (V. 50.)

Eliezer a știut bine a se ruga; a știut bine a alege; a știut bine peți și convinge pe oameni, așa că ei convinși de adevăr a trebuit să zică: Aceasta este dela Domnul! Ei sunt învoiți a lăsa pe fiică și soră.

să plece într-o țară atât de îndepărtată, încât nu mai prea era nădejde că se vor mai vedea în viață. Așa Isaac căpăta mireasă, pe care deși nu o văzuse în viața sa, a avut-o ca soție credincioasă în toată viața sa. Mireasa Lui Christos încă își are pețitorii săi, care dacă își fac întreaga lor datorință, vor aduce o mireasă Domnului lor, de care să aibe o adevărată bucurie și El și ei în țara cea îndepărtată.

Intrebări resumătoare.

1. Ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Cine era acest Eliezer?
3. Ce om putea să fie acest Eliezer?
4. Ce era cerut dela el?
5. Cum pleca el pe aceasta cale?

6. Ce a cerut el când ajunsese la Mezopotamia?
7. Ce răspuns avu el dela Domnul?
8. Ce zise el in casa lui Nachor?
9. Ce răspuns căpătă el dela familia aceasta?
10. Ce primi Rebecca pe cale dela casnicii săi?

Pentru copiii nostri.

Eliezer a fost un serv credincios al lui Abraam, pe care el îl însărcină ca să aducă fiului său Isaac o mireasă. Isaac plecă cu incredere în Dumnezeu la Mezopotamia și fiindcă se știa și ruga lui Dumnezeu el fu condus minunat la locul destinat, unde Dumnezeu a hotărit pentru Isaac o femeie. Nu din fetele Cananeilor, care erau idolastru, să fie aceasta mireasă, ci din neamul cel ales. El o și primește și pleacă cu ea spre mirele ei. Tot așa și noi suntem niște aleși ai lui Christos și trebuie să fim mireasa Lui. Care ar vrea să fie părtaș la aceasta?

Ce vezi tu ?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Eliezer

Indoielnic în rașită,
Depune jurământ că va face,
Începe lucrul cu rașicine

Este ascultat, ce cunoaște din semne,
Primește răspunsul dorit
Pleacă bucuros cu mireasa.

Ești tu mireasa lui Christos ?

Dumineca, în 31 Ianuarie.

Lecțiunea 5.

Isaac înconjură cearta.

I. Moisi 26, 22-33.

Cuvânt de aur: „Cel târziu la mână este mai mare decât un viteaz și cel ce știe stăpâni sufletul său dec t cel ce ia o cetate.

Prov. 10, 32.

Decât a te apropia un pas mai aproape de ceartă, mai bine mergi o suță din calea certei, zice Spurgeon. Isaac a făcut aceasta, și era binecuvântat cu liniște. Ba în urmă chiar dușmanii săi vin la el că au văzut că este omul păcii și se te-

meau de el. Cearta s'a ivit aci pentru fântânile de apă. Dar Isaac vrînd să încunjure cearta a plecat în alt loc, și când nici aci nu-l lasară în pace, a plecat și de aci. Chiar regele Filistenilor îl pismui și-l alungă pentru că a crescut mai mare decât acesta. La urmă vine și vrea să se împace, că se teme de el. Așa sunt cei ce se tem de Dumnezeu și iubesc calea sa.

1. **Și Isaac se făcu mare, și creșcu, . . . avu multe bunui: pentru aceasta îl pismuira filistenii.** (V. 13 14)

Isaac, în urma binecuvântărilor bogate, se îmbogăți și deveni mare

și cresc. El era moștenitorul binecuvântărilor, ori unde mergea era Dumnezeu cu dînsul și-l ajuta. Aceștia au văzut dușmanii lui și căutau să-l persecute. Inse el le ieșea din cale și mergea în altă parte. Ei îi astupau fântânile, dar el tăcea și săpa altele. Nu voia să aibe ceartă. Și fericit este cel ce ști răbda persecuțiile. Nu că Isaac ar fi fost mai slab, că era mai tare decât ei și se temeau de el.

2. „Nu te teme, că Eu cu tine sunt, și te voi binecuvânta, . . . acum clădi el un altar numelui lui Dumnezeu și începu a chiăma numele lui întru ajutor.” (V. 24. 25.)

Isaac nu avu să fugă din năințea dușmanilor, că Dumnezeu era cu el, dar el fugi de ceartă, și neavînd el nici un amic ci tot dușmani, îi se oferă Dumnezeu ca amic și ajutor în caz de nevoi. El vrea să se folosească de aceasta prietenie alui Dumnezeu și face un altar și se pune a predica numele Domnului. O fi avînd el ascultători la predicile sale? Dumnezeu s'a îngrijit și de aceasta.

3. „Tu esti binecuvîntatul Domnului, . . . și el le făcu un prinz.”

Dușmanii lui vin și-l linguesc, îl laudă, îl binecuvîntă, iar el le întinde o masă, îi ospătează, adună cărbuni înfocați asupra capului lor. Ce bine e a încunjura cearta, la urmă cei ce au căutat cearta vor căuta și pacea, că ei nu o pot suferi să fie omul cu ei nici cum. De nu pot fi în prinză și ceartă cu cineva, pentru că el nu vrea, ei se întorc și vreu să fie în pace. El e ușor de împăcat și de acord cu ei la facerea unui legămînt al păcei.

Intr'acestea servii lui Isaac caută după apă, ca chiar după ce s'a legat pacea și vin servii cu vesteala cea bună: am gasit apă!

Intrebări resumătoare

1. Despre ce ne raportează lecțiunea de astăzi?
2. Cu cine avea Isaac certe?
3. Pentru ce erau aceste certe?
4. Ce a făcut Isaac, ca să încunjure aceste certe?
5. Ce făcu el când văzu ca are liniște?
6. Ce a făcut el la acest altar?
7. Ce făcură acum dușmanii lui?
8. Cum s'a împăcat el cu dușmanii săi?
9. Ce a primit el dela Domnul?
10. Ce facem noi pentru pace?

Pentru copiii nostri.

Isaac de mic copil era un exemplu al ascultării pentru copiii nostri. El ca june era exemplu bun pentru tinării nostri, și ca bărbat a fost bun exemplu pentru bărbaii nostri. El ineunjură cearta și la urmă să împacă cu dușmanii săi, care-l linguesc. Isaac a iubit mult pacea, și cu pacea a iubit pe Dumnezeu, și iubind el pe Dumnezeu a zidit un altar, la care se inchina acelui mare Dumnezeu. El nu căuta prietenia lumii, deși o putea avea ca om, pe care l-a îmbogățit Dumnezeu cu așa multe bunuri și binecuvîntări, dar a căutat prietenia lui Dumnezeu. Copiii nostri ar trebui să caute pe acest bun amic din tinerețea lor fragedă, și să-l iubească, că El i-a binecuvîntat și încununat cu milă și îndurare. Acest Prieten bun este Domnul Isus Christos, care și chiama la sine pe copii și vrea ca ei să fie copii ai păcei.

Ce vezi tu ?

Isaac		
Dismuit, Alungat și Lingusit de Dușmani	dar :	Iubit, Ocrotit, Binecuvîntat de Dumnezeu

Duminecă, în 7 Februarie 1926.

Leccióna 6.

Iosif vîndut de frații săi.

I. Moisi 37, 1—36.

Cuvînt de aur: „Căci Eu, Iehova, Dumnezeul tau sunt cel ce ține dreapta ta, zicînd către tine: Nu te teme că Eu te voi ajuta.” Isaia 41, 13.

Isaac era pizmuit de dușmanii săi, iar Iosif era pizmuit de frații săi. Iosif are visuri frumoase, dar le spune cu sinceritate la toți casnicii săi, cari îl pizmuiesc, ba tatăl său îl muștră. În urmă sunt frații săi atît de orbiți de pizma lor, încît vazîndu-l odăta, ca vine la ei trimis fiind de părințele lor, sa sfătuiască sa-l omoară. În urma vin la ideea ca să-l vinza, și o fac. El este deplîns de tatăl său și ajunge în Egipt ca rob.

1. „Israel iubi pe Iosif mai mult.”

(V. 3.) Iosif este iubit și 'i s'a făcut o haină deosebită: pestriță, de către tatăl său; adecă copilul favorizat al tatălui. Aceasta văd ceilalți frați și-l iau la ochii. Ei îl pizmuiesc pentru că e mai iubit ca ei (V. 3.) Este bine să fi cineva iubit de părinți, dar sa nu fie ceilalți scurțați prin aceasta în drepturile lor frățești.

2. „Iosif avu un vis... și-l spuse fraților săi.”

(V. 5.) Iosif era sincer și spunea tot la frații și părinții săi. Dar aceasta aduse asupra lui o nouă cauză de pizmă. Ei îl înfruntă, că doar ar vrea să domnească asupra lor?

3. „Iacă vine visătorul!”

(V. 19.) Iosif trimis de tatăl său la frații săi, el merge, adecă ascultă. Ajungînd acolo, adecă după o căutare lungă, îl văd frații din depărtare și-și fac planuri de a-l pune din cale. Unii vreu să-l ucidă, alții

vreu să-i facă altceva, și când ajunge acolo este prins și aruncat într-o groapă. Unul dintre ei avu de gând să-l salveze. Dar fiind acesta îndepărtat ceilalți îl vînd Madianiților, cari îl duc la Egipt și-l vînd mai departe. Așa vedem, că frații sunt gata a pierde pe fratele lor din pricina unei pizmă. Lor nici visurile lui nu le place.

4. „Acesta l-am aflat, nu cumva este al fiului tău?”

(V. 32.) Pizma face pe oameni și mincinoși. Ei întrebă, dacă nu este cea haină a fiului său, deși o știau bine. Că ei o au mînjit cu sînge, ei au vîndut pe fratele lor, care se ruga de ei să nu o facă. Ei în pizma lor oarbă nici nu au auzit glasul lui plîngător. Așa este pizma. Dar tatăl lui plînge cu amar, și nu se poate mîngăia asupra fiului său pe care acum nu-l mai are. Iosif vîndut, ne mai arată, că a mai fost unul vîndut de frații săi, pentru care încă nu avea nimenea milă și cruțare; acesta al doilea inșe era Isus Christos, Mîntoitorul lumii. Iosif fu vîndut, ca se scape pe frații săi de pierzarea vieții prin foamete, Isus a murit, ca să scape de pierzare vecinică a sufletelor tuturor, care vor crede în El.

Intrebări resumătoare.

1. Despre cine ne vorbește lecțiunea de astăzi?
2. Ce s'a întâmplat cu Iosif?
3. Cine l-a vîndut pe el?
4. Ce motive avcau ei la aceasta?
5. Ce s'a visat el odată?
6. Ce vis mai avu el?
7. Ce ziseră ei odată când l-au văzut că vine la ei?
8. Cu ce voiau ei să se scuze pentru aceasta înaintea lui Iacob?
9. Ce zise Iacob când văzu haina lui?
10. Cum iubim noi pe frații nostri?

Pentru copiii nostri.

Bătrînul Iacob, fiul lui Isaac, avu mai mulți fii. Între aceștia era și unul pe care îl iubea cu o deosebită iubire. Aceasta făcu pe ceilalți frați să-l pizmuiască. Odată Iosif se visează un vis minunat, pe care îl istorisește la tatăl și frații săi. Dar frații îl iau în ură. El se mai visează odată, și acum și tatăl lui îl mustră și nu dă mult pe visurile lui. Dar frații îi țin cont. Acum vine timpul că tatăl îl trimite să-l vadă de frații săi, pe unde mai petrec cu turmele. El merge și-

găsește. Aceia cînd îl văd, zic: Iacă vine visătorul, dar să-l ucidem și o să vedem, ce are se fie din visurile lui! Ei îl apucă, și la sfatul unuia din ei, îl aruncă într-o groapă. Peste puțin trec pe acolo niște Ismaeliți, sau Madianiți, cărora frații le vinde pe Iosif. Aceia îl duc la Egipt și îl vind mai departe. Firește tata nu era împăcat cu acest lucru și era foarte întristat pentru fiul său cel mai iubit dintre toți. Domnul nostru Isus ne face și nouă o haină frumoasă prin sîngele Său și ne iubește, de vom crede în El și-L vom asculta.

Ce vezi tu ?

Iosif

de Frați	Pizmuif, Băfjocurif, Vinddut	lubif, Favorizat, Plâns	de Tată
-----------------	------------------------------------	-------------------------------	----------------

în Robie

Duminecă, în 14 Februarie 1926.

Lecciónua 7.

Iosif în bine și rău.

I. Moisi 39, 1—6. 21—23. 40, 1—23.

Cuvânt de aur: „Slujiți-le cu drag, ca și cînd ar fi vorba de Domnul, iar nu de oameni.” (Efes. 8, 7.)

Iosif după ce fu vîndut de frații săi la Ismaeliți, iar aceia l-au vîndut la Egipt la Potifar, acesta îl luă în serviciul său, și pentru că îl văzu băiat credincios îi ținu în casa sa ca servitor regulat. Dar și aci avu să se cerce credința lui în Dumnezeu, și femeia lui Potifar vrea să-l aducă la cădere. Inse el fuge de poftele tînărețelor, și în urmă este acuzat ca vinovat și aruncat în închisoare. Aci sta el sub pază, dar păzitorul închisorei vede cu cine are de a face și-i dă de lucru, îl lasă liber fără de a se teme că va fugi. Aci vin și alții închiși, și încă cuparul și brutarul regelui. Aceștia se gîndesc la lucrurile

pentru care stau închiși și li se arată fiecărui câte un vis deosebit; și încă la fiecare în brașsa sa. Ei să cugetă ce ar fi și spun aceasta lui Iosif, care le tilcuiește visurile lor. Aceste tilcuiri se împlinesc după zisele lui Iosif.

1. „**Il puse peste casa sa. și tot ce avea, era sub mîna lui Iosif.**”

(V. 4.) Potifar, mai marele casei lui Faraon, văzînd, că Iosif e om de toată încrederea, îl puse domnu peste casa sa. Acum 'i mergea lui Iosif foarte bine și stăpînului său tot așa pentru Iosif. Ori pe ce punea Iosif mîna era binecuvîntat de Dumnezeu, pentru că și el servea pe Dumnezeu cu credințioșie.

2. „**Il luă domnul său și îl aruncă în închisoare cu cei închiși al regelui.**”

(V. 20.) Din bine la rău, aceasta e soartea celor ce iubeșc adevărul.

Iosif ajunge din domn un sclav în închisoare. Dar nici aci nu e singur. Dumnezeu este cu el, și mai marele închisoarei cunoaște aceasta și îl așeza peste ceilalți inchiși.

3. „De ce sunteți voi întristați .. Ne-am visat . . .”

(V. 7 și 8.) Iosif arată compati-
mire cu ceilalți și caută să-i mângâie.
El este liniștit în soarta sa știind că
nu din vina sa este în acel loc, dar
vede pe alții mai tristi și mai îngri-
jorați și vrea să iec parte la dăre-
rile lor. De aceea întrebă el de ei,
de ce sunt întristați. Și ei văzând,
că pot să se încrează în el și spun
că s'au visat. Visul pe ei i-a neli-
niștit, ca era referitor la meseria lor.
Dorința lor, ca a tuturor celor ce
se visează este a ști ce ar însemna
cele visate. Iosif îi mângâie cu aceea
că alui Dumnezeu sunt descoperirile.
Adeca ei predică în închisoare pe
viul Dumnezeu. Și după ce aude ce
s'au visat ei, le spune și ce însem-
nează. Pentru unul visul era un semn
de bucurie, dar nu și pentru cela-
lalt. Împlinirea visurilor s'a și întâm-
plat în scurt timp. Paharnicul așezat
în funcția sa, iar brutarul devine
executat, adecă spânzurat. Ei ieșiră
deci din închisoare și Iosif trebuia
să mai rămână acolo. Cu toate ace-
stea îi era lui, pe lângă tot răul și
bine, că Dumnezeu era cu el.

Intrebări resumatoare :

1. Despre ce ne istorisește lecțiunea
de astăzi?

2. În a cui casă era Iosif ca serv?
3. Ce ajunge el în aceasta casă?
4. Unde ajunge el din acea-ta casă
fruntașă?
5. Pentru ce ajunge el în închi-
soare?
6. Cum i-a mers lui în inchi-
soare?
7. Cine fu adus odată acolo la
el?
8. Ce v zu Iosif odată pe fața ce-
lor inchiși?
9. Ce răspuns îi dădură acești doi
oameni?
10. Ce le răspunse Iosif?
11. De cine le mărturisii el acum?
12. Ce tilcuire le dădu el asupra vi-
surilor?
13. După ce acești oameni ieșiră,
cine a rămas cu el?
14. Cine vrea să fie cu noi în bine
și în rău?

Pentru copiii nostri.

Iosif vindut fiind de frații săi, ajunge în
casa lui Potifar, unde fu pus peste casa în-
treagă, ca îngrijitor. Aci el s'a purtat bine
și cinstit. A voit să-și păstreze și viața ne-
pătată. Dar păcatul nu este împăcat cu el.
Acum ajunge aruncat în închisoare, unde
ajunge înălțat peste ceilalți robi. Aci se mai
aduc între alții și doi oameni de seamă, in-
vinuți și păstrați în prevenție până la jude-
cată. Acum fiind ei îngrijorați, ce judecată
are să li se croiască li se arată la fiecare
câte un vis. Iosif vede pe fețele lor, că nu
sunt voioși și întrebă ce ar fi. Ei îi spun
visurile lor, și el cu încredere în Dumnezeu
le tilcuiește visurile lor. Aceste visuri, sau
tilcuiuri se și împlinesc. Cu toate că Iosif era
în închisoare, tot nu-i era rău, că Dumne-
zeu a fost cu el. Așa Dumnezeu va fi și
cu noi când noi ne vom ținea de El. Dom-
nul Isus zice: Eu sunt cu voi.

Ce vezi tu?

I O S I F

Rob și domn în casa lui Potifar,
Ferit de păcat,
Rob și domn în închisoare,
Ferit de mândrie,

Binecuvântal și binecuvântându-se alții prin el și pentru el; că

Dumnezeu era cu dînsul.

Duminică, în 25 Februarie 1926.

lecțiunea 8.

Iosif ajunge la rolul de conducere.

I Moisi 41, 1—40.

Cuvânt de ar: „Stăpânul său i-a zis: Bine rob bun și credincios”. (Matei 25, 21.)

Iosif se obicinuisese și cu binele și cu răul. El petrecuse în închisoare mai bine de doi ani, era aci rob dar liber în sufletul său. După ce tălcuisese visul celor doi bărbați mari ai lui Faraon și spuse celui scăpat de moarte să-și aducă aminte de el când îi va merge bine, acesta uitase de el în zilele bune. Acum se întâmplă ca și dacă oameni cărora li s'a făcut bine au uitat de binefăcătorii lor, dar unul nu uită, și acela este Dumnezeu. El nu uită de servul său Iosif, care se încrede în El. Și ca să-și ajungă scopul Său, El dă lui Faraon un vis minunat, care îl neliniștește mult care se repetază și pe care cu ori ce preț vrea să știe ce însemnătate are. Toți înțelepții Egiptului nu sunt în stare a-i tălcui visul lui. Acum își aduce cuparul aminte de visurile, pe cari le avuse el cu brutarul regal și cum tălcuirea lor fu împlinită. El istorisește aceasta lui Faraon și robul Iosif, din închisoare trebuie să vie și să-i tălcuiască și lui Faraon visurile sale. Iosif și aci dă mărire lui Dumnezeu și nu se rușinează a spune că Dumnezeu cel mare are de gând a trimite foamea pe pământ. După ce Iosif spune lui Faraon ce însemnează visurile lui, el găsește pe Iosif ca un bărbat apt pentru a-l pune în fruntea Egiptului ca conducător și domnitor, ba ca îngrijitor al țării întregi, fără de a căruia știre nimenea să nu se miște.

1. V. 1—13. Visurile lui Faraon.

Oamenii cu obiceiul a se visa, și visurile lor sunt de multe ori de importanță. Ele pot fie trimise de Dumnezeu (I Moisi 28, 12; Iov 33, 15). Faraon încă se visează, și aceste visuri sunt dela Dumnezeu. Ele au o mare însemnătate, că sunt chiar repetate. El se trezește și e foarte neliniștit, chiamă pe toți înțelepții Egiptului, dar nici unul nu e în stare a-i spune ce ar însemna visurile lui. Acum cuparul își aduce aminte de pacatul său și de Iosif și îl recomandă ca tălcuitor minunat.

2. V. 14—36. Iosif este chemat și după ce Faraon îi spune ce s'a visat, Iosif îi spune că Dumnezeu va profeti lui Faraon cele bune. Acum Faraon nu caută că Iosif e un rob din închisoare, ci îi spune visurile sale și-și cere sfat dela el. Iosif începe a-i spune ce ar fi însemnătatea visurilor și tododată-i dă și sfat ce ar trebui să facă, ca să încunjure catastrofa cea mare a foametei de șapte ani. Șapte vaci grase și șapte spice grase, șapte vaci slabe și șapte spice uscate, care mănâncă pe cele grase și fruinoase, zice Iosif că este același vis și însemnează, că cea ce Dumnezeu a hotărât cu siguranță se va întâmpla. Deci el să se îngrijească, să găsească un bărbat înțelept și să iee măsurii, ca poporul să nu ducă lipsă în acei ani de foamete.

3. V. 37—46. Înălțarea lui Iosif. După ce Faraon aude sfatul cel înțelept al lui Iosif, el nu află în tot regatul și om mai înțelept, pe care l-ar încredința cu aceasta afacere, decât pe Iosif. El recunoaște că Dumnezeu a dat lui Iosif aceasta înțelepciune și dorește ca acest Iosif să fie un conducător demn pentru întreaga sa țară. Toate onorurile cuvenite lui Faraon se dau lui Iosif. Inelul lui Faraon, haina prețioasă, lanț de aur, căruța a

doua, și să fie numit: Tatăl țării; domn peste întregul Egipt, poruncitor peste toți, sftenic secret al lui Faraon. Adecă: din ocaș, sau rob umil domn înălțat Ce face mila lui Dumnezeu din acei oameni, cari își pun încredere în El!

Intrebări resumătoare.

1. Ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Unde era Iosif la începutul lecțiunei noastre?
3. Ce se întâmplă acum în casa regelui?
4. Ce voia regele să știe despre visurile sale?
5. Avut-a el pe cineva să-i le poata tilcui?
6. Cine își aduse acum aminte de Iosif?
7. Ce zise Iosif lui Faraon?

8. Ce însemnătate avură visurile lui Faraon?
9. Ce sfat dădu acum Iosif lui Faraon?
10. Pe cine puse Faraon acum ca îngrijitor peste țara sa?
11. Ce onoruri mai primi Iosif dela Faraon?
12. Ce învățăm noi din această lecțiune?

Pentru copii nostri.

Iosif a fost un băiat bun la tatăl său Iacob. A fost din pismă vindut de frații săi, a ajuns în închisoare, a tilcuit visuri la cei doi inchiși cu el, a tilcuit visurile lui Faraon, a ajuns la mărire, ba ca domn al Egiptului la rolul de conducător, dar nu a uitat de Dumnezeu. El a iubit calea lui Dumnezeu și în închisoare, și pe scaunul de mărire. Ics'i ne este o bună pildă, pe care să o urmați, voi copiii cu toți. Nu uitați de Domnul Isus car: vă iubește mult și îl rugați se vă dea visuri frumoase, prin cari se vă mântuiți voi și prietenii vostri.

BCU Cluj / Cere bibliotecă / Library Cluj

IOSIF

Rob. în închisoare

Domnitor, îngrijitor, tată

Profet, tilcutor de visuri

Toate le poate

Cu Dumnezeu, Sprijinul său.

Duminică, în 28 Februarie 1926

Lecțiunea 9.

Iosif salveaza familia sa.

I. Moisi 43, 1—4. 15—34. 44, 1—34. 45, 1—28.

Cuvânt de aur: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celorce iubesc pe Dumnezeu.

(Romani 8, 28.)

Iosif ajuns la rolul de conducere ca așazisul stăpân al întregii țări se îngrijește timp de șapte ani spre a aduna bucatele necesare pentru cei șapte ani ce vor urma cu foamete și lipsă de pâne. În acest timp poate

și-a fi mai adus el aminte de părinții și frații săi, dar legătură nu aveau. În acest timp putea uita de ei, mai ales când 'i merge cuiva bine uită chiar și de frați și părinți, mai ales de frați, cari i-au făcut atâta rău. El putea răsufila după răz bunare asupra acestor frați nemiloși. Dar vin anii lipsei și frații lui vin după bucate. Li se dau și bucatele cerute, și prețul lor li se întoarce. Este că el 'i pune pe probă, dar iubirea de frați îl face să uite de toate. El lasă chiar pe Egipteni la o parte, numai că frații și părinții s i se aibe ce le trebuie

I. V. 1—4. Foametea 'i apăsa și

ei voiau să plece încă odotă la Egipt după bucate. Dar deși Iacob îi trimite ei nu vreu să meargă, dacă nu pot lua și pe fratele lor cel mai mic. Tatăl refuză a lăsa să meargă acest copil ca ei.

2. V. 15—34. Iosif primește pe frații săi cu mare bucurie și primește și darurile trimise prin ei. Dar pe Iosif nu-l recunosc încă. Dar Iosif îi imbarbătează și le dovedește prietenie. El îi ospătează pe frații săi și arată celui mai mic mai multă iubire. El aranjează pe frații săi după vrista lor, cea ce pe ei foarte îi minunează.

3. Cap. 44, 1—34 După ce Iosif primește și ospătează pe frații săi se pune să-i probeze. El folosește asprimea, ca să scoată din ei o mărturisire, să vadă o căință și recunoaștere de păcat, remușcări de conștiință pentru cea ce au făcut. Probele pentru ei sunt foarte grele și dure, oase, dar nu sunt nedrepte. Iosif vrea să oprească pe Benjamin, fratele său, la sine ca amanet. Mijlocirea lui Iuda încă nu folosește, Iosif se pare că e foarte crud cu ei. Dar aceasta îi adusă la cunoștința păcatului lor și Iuda mărturisește: Dumnezeu a cercetat păcatul servilor răi, iacă voi cu toți suntem servii domnului nostru.

4. Cap. 45, 1—28. Acum după ce frații ajung la cunoștința păcatelor lor, Iosif nu se mai poate răbda, el trebuie să spună fraților săi ceea ce este pe inima lui, ceea ce-i apasă sufletul său. El a făcut destulă probă cu ei și acum trebuie să le arate cine e el. Este că el le arată, că este domn asupra întregului Egipt, dar le arată și aceea, că ei sunt miluiți de Dumnezeu și îngrijiiți de dînsul. Le pune în vedere că încă cinci ani are să țină aceasta foamete și fiind lipsa mare, ei să vină cu toată casa lor la el. Le dă hrană pe cale și de

întoarcere, ba le-a dat și vestimente de sărbătoare și fratelui său trei sute de arginți. Sosiți acasă au spus părintelui lor vestea că fiul său Iosif trăiește care veste a surprins pe bătrînul Iacob mult și l-a foarte înviorat. Dorința lui unică a mai fost ca să vadă pe fiul său. Așa avem noi pe un Iosif, care după sbuciumurile vieții pămîntești ne așteaptă în paradisul sau ce esc. Aceasta este Salvatorul nostru Iisus Christos, care ne așteaptă cu mana sa cea ascunsă.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiune de astăzi?
2. Cum s'a început aceasta salvarea familiei lui Iosif?
3. Ce a cerut Iosif dela frații săi?
4. Ce a făcut el cu ei când au mai venit?
5. Cum a umblat el cu ei astădată?
6. Ce făcu după acestea cu ei?
7. Ce s'a întîmplat între el și frați după ce i-a ospătat?
8. Ce le dă el la despărțire?
9. Ce să spună ei către bătrînul lor tată?
10. Ce a zis bătrînul Iacob, când a auzit că fiul său Iosif trăiește?
11. A avut el plăcere a pleca la Egipt?
12. Avem și noi un frate și amic bun undeva?

Pentru copiii nostri.

Fratele și fiul cel bun, Iosif, fiind domn și răpîn în pămîntul Egiptului, ni nu se mîndrește, nu disprețuiește pe frații săi cari l-au vindut, ci le face bine pentru rău. El le dă hrană de ajuns și le lasă și prețul. Una dorește: să vadă pe fratele său cel mai mic și apoi și pe tatăl său. Ca de probă umblă cu asprime cu ei, dar la urmă ospătează, le dă îmbrăcăminte de sărbătoare, la Benjaminii dă bani, li se face cunoscut,

cere ca să vină și păriatele său la el. Când Iacob aude că fiul său Iosif trăiește, e bucurios și doritor ca să-l vadă. Așa fiecare tată, ce are câte un fiu bun, înțelept, doarește ca să-l vadă, că aceasta 'i face bucurie, iar fiul neînțelept nu-l îmbucură, ba face întristare părintelui său. De cari fi sunteți voi?

Ce vezi tu ?

Duminecă, la 7 Martie 1956.

Lecciónea 10.

Isus în fața poporului Său.

Luca 4, 1-30.

Cuvânt de aur; „Ași că putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu, nu ma voi teme de nimic; ce m-ar putea face omul.”

Ebr. 13, 6.

După ce am văzut în lecțiunile de până aci, cum Dumnezeu a condus pe cei ce s'au increzut Lui și nu i-a părăsit nici odată, acum trecem la luptele Mântuitorului nostru Isus Christos cu puterile infernale ale diavolului și în fața poporului, care nu-l înțelegea. El se găsește în fața marelui ispititor, care nu-l cruță; apoi în fața poporului Său, care 'i se împotrivesc. Noi vedem aci: 1. V. 1-13. Isus plin de Duh Sfânt, după ce fu botezat, pleacă dela Iordan și este întâmpinat de ispititorul, care să și apucă la atac. El atacă întâi prin scârșind pe care o simțea fiind flămând, dar aceasta nu-i răușește. El atacă apoi cu pofta de mărire și bogăție, oferindu-i toată bogăția lumii și toată mărirea ei, pentru un

mic lucru: ca să 'i se închine lui, nici aceasta nu-i răuși. În urmă îl duce la aripa templului, care era la casa cea sfântă, adecă o luă pe gură, cu care a spulberat toate planurile v. cleanului. De avem și n i ispitate, să ne învățăm dela Domnul nostru Isus.

2. V. 14-27. După ce trecu lupta cea mare cu stăpânul întunecului, a plecat Isus între poporul Său și le-a predicat Evanghelia în Sinagogi e lor în mai multe locuri din Galilea, până a ajuns la Nazaret unde spuse conelășenilor săi o lecțiune caracteristică despre sine și despre ei. Despre Sine, că Duhul lui Dumnezeu l-a uns și l-a înzestrat ca să predice oamenilor anul plăcut al Domnului, să vestească Evanghelia celor săraci, să vindece inimile zdrobite, să predice ce'or robiți libertatea, să dea vedere celor orbi, după profetia lui Isaia. Le spune că acestea s'au împlinit înaintea ochilor lor. Despre popor înse ne spune, că ei nu vreu să crează cele auzite. Că sunt ca cei ce nu sunt vrednici a primi ajutorul divin.

3. V. 28-30. Poporul infuriat, prin necredința sa, se scoală și vreu să-l arunce jos de pe vârful muntelui, pe care era clădită cetatea lor. Nu cunoștința de Dumnezeu, nu frumoasele cuvinte auzite, nu lucrurile văzute, i-ar fi umplut de uimire, ci ura, mânia, furia a umplut inimile lor, și ei au căutat să se răsbune pentru cele auzite

Intrebări resumatoare.

1. Despre cine ne vorbește lecțiunea de astăzi?
2. Cu cine avu a se lupta Isus mai întâi?
3. Ce i-a propus lui ispititorul?
4. Care a fost a doua propunere?
5. Care a fost a treia propunere?
6. Pe care din ele a urmat-o Isus?

7. Cum ar trebui să stăm noi față de ispititorul?
8. Care a fost a doua luptă a lui Isus?
9. Ce spuse El aci la acest popor întâi?
10. Ce le spuse la urmă?
11. Cum primiră ei aceasta?
12. Cum ar trebui să fim noi față de învățătura lui Isus?

Pentru copiii noștri.

În lecțiunea noastră vedem, că Domnul Isus a ascultat de cele spuse în Cuvântul lui Dumnezeu și după ce fu botezat și plin de Duhul Sfânt a plecat în pustia și a postit acolo patruzeci de zile. Iar după ce trecura zilele de post și flămânzi, a venit la el și spiritul cel rău ca să-l ispitească. Întâia ispită și-a găsit-o el chiar cu foamea. El a știut că Isus este flămând. El îi propune să-și facă pâini, cădoar Fiul lui Dumnezeu e EL! Dar Isus mai vrea să nu mănânce, decât să facă pe placul diavolului. Apoi îi arată toată mărirea lumii și zice să facă numai un lucru mic, adică să se închine lui, și-și va da toate câte le vede. Lui Isus nu-i trebec nici mărirea, nici bogăția lumii, dar vrea să facă voia Tatălui Său. Mai încearcă diavolul una, și zice să se coboară jos, și să se vadă că El este acela, pe care și ingerii îl poartă pe palme, ca să nu-și lovească piciorul de piatră. Apoi mergând între poporul său și învățând în sinagoga lor a ajuns și la Nazaret, în cetatea unde crescuse El. Aci au ascultat oamenii puțin, apoi se infuriară asupra lui. Dar ce oameni fără de socoteală au fost accia! Domnul Isus le spuse așa cuvinte frumoase și ei se mâniară foc! Aceasta nu era frumos dela ei. Ce facem noi când Domnul Isus ne spune și nouă așa cuvinte? Să nu ne mâniem, chiar și dacă ne-ar mostra, că El ne vrea binele.

Ce vezi tu ?

Ispitit	ISUS	Dovedit :
Cu mărire,		medic,
Cu foame,		Învățător,
Cu putere divină		Profet
Ne atins		Neintrecut

Duminică, în 14 Martie 1926.

Lecțiunea; 11.

Isus în fața furtunei.

Marcu 4, 30—41.

Cuvânt de aur: „A oprit furtuna, a adus liniștea, și valurile sau potolit. Ei s'au bucurat că valurile s'au liniștit, și Domnul i-a adus la limanul corit. Ps. 107, 29. 30.

Lecțiunea de astăzi se ocupa mai mult cu liniștirea furtunei. În aceste cuvinte aci citate aflăm înseși și despre unele învățături cu sămânța de muștar, care este mică și neînsemnată, dar cu atât mai minunată e planta ei. Deci ne vom ocupa și noi mai mult cu textul principal al lecțiunii noastre.

1. V. 30—34. Împărăția lui Dumnezeu asemenea unei sămânțe de muștar. Aceasta e foarte mica, ea se sămână și crește cu încetul, dar se face mare, mai mare decât ar fi sperat oarecineva. Așa și comunitatea lui Christos. Ea se întemeiază din cei mai slabi și neînsemnați aparținători ai ei, dar poate să crească în mod minunat.

2. V. 35—41. O corabie în mijlocul furtunei. Ea nu a plecat anume în furtună, dar aceasta a ajuns-o pe cale, în mijlocul mării, care sbiciută fiind de furtună, a fost foarte furioasă. Corabia nu a căutat furtuna, dar a căutat să scape de ea și nu putea. Corăbierii dacă știau că o să-i ajungă pe cale așa furtună, nu ar fi plecat nici dacă cineva mai pe atâta le promitea. Ei singuri ca oameni pășiți și învățați cu marea și furtunile nu s'au așteptat la aceasta și când totuși i-a ajuns, ba încă și valurile i amenințau cu acoperire, au strigat de groază. Una le era norocul, că aveau cu sine pe Isus, care înse dormi acum nepăsător, și dacă s'ar cufunda corabia lor. Ei aflară deci de

bine a recurge la Isus, Invățătorul lor cel mare, doar va ști El vr'un sfat bun, că aceea nici ei nu credeau, că va putea liniști Isus marea și vântul. Dar El se scoală și amenință atât vântul, cât și marea și acestea se așează și tac, ca un mic copil, ce doarme cu dulce. Acum ei se trezesc mai bine și cunosc pe Isus ca unul, care are putere de a alina vântul și valurile mării. De nu se întâmpla aceasta minune pe mare, ei nici nu știau cu cine calatoresc pe aceasta cale. Acum ei se întreabă: Cine este acesta, că și marea și vântul îl ascultă? Iar Isus le mustră mica lor credință. Așa și azi biserica lui Christos își are Patronul și apărătorul ei de orice furtună și vrea să o ajute în toate ispitele și greutățile care o ajung pe cale. Mică este corabia credinței lor, mare este furtuna mării și furia dușmanului, dar când Isus este în corabie nu trebuie să se teamă, că El o ajută.

Intrebari resumatoare.

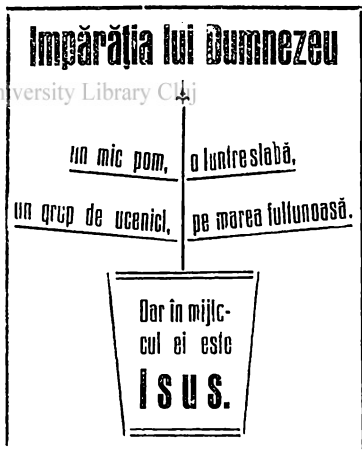
1. Despre ce ne vorbește lecțiunea noastră?
2. Cât de mare este începutul împărăției lui Dumnezeu?
3. După ce crește pe câți poate să-i ocrotească?
4. Unde era Isus cu învățăceii săi noaptea?
5. Ce li s'a întâmplat pe cale?
6. Dar Isus ce făcea?
7. Ce își ziseră învățăceii?
8. La ce să gândiră ei acum?
9. Ce le zise Isus după ce se sculă?
10. Ce ziseră ei între ei despre Isus?
11. Ce zici tu despre Isus?

Pentru copiii nostri.

În lecțiunea noastră intimpinăm pe Domnul Isus că zice într'o plidă despre împărăția lui Dumnezeu că e ca sămânța de muștar, adică foarte mică și nevăzută. Inse de vom fi și noi părtași acestei împărății,

vom avea loc sub ramurile sale întinse, umbrase și plăcute. Apoi vedem o mică societate plecând pe drumul de apă: pe mare cu luntrea lor de pescari. În aceasta corabie erau învățăceii Domnului împreună cu Domnul lor. Dar ei visleau și Domnul—dormea. De sigur era el obosit și-i cădea bine oăihna. Inse acum se trezesc de-odată cu furtuna, care sbuciuiește marea și ridică valurile, de care se sperie învățăceii de nu mai ști încotro. Acuma își adăc aminte, că și Isus e cu ei și poate El ști ceva sfat bun. Dar El când se scoală amenință vântul și zice mării să tacă, și acelea se liniștesc ca un mic copil și tac, adică se îngrozesc de glasul Lui. Acum mai capătă ei și o lecțiune bună, cum de se tem așa și sunt necredincioși! Ei se sperie și moi mult și zic: Oare cine să fie acesta, de care ascultă și marea și vântul? Până acum nu au cunoscut ei încă puterea lui Isus deși au văzut multe minuni lucrute de El. Dar noi ce zicem la aceasta?

Ce vezi tu?

Di minecă, în 21 Martie 1926

Lecțiunea 12.

Isus în fața Fariseilor.

Luca 6, 1—12.

Cuvânt de aur: „Fă binele și vei avea laudă dela ea“. Rom. 13, 3.
În lecțiunea noastră diu urmă am văzut pe Isus în fața furtunei,

cum se liniști și marea și furtuna de cuvântul Lui. Astăzi îl găsim în fața Fariseilor, ca i îl pândesc ca să-l prinză fie în cuvânt, fie în fapt. El merge cu învățării săi într'o zi de Sâmbăta prin ogoare și ei flămânzind se pun și iau spice și le siarmă, mâncând conținutul lor. Fariseii condamnă această faptă ca călcarea de porunca referitoare la Sâmbăta. A mai meis într'o Sâmbăta în sinagoga lor și le-a predicat cuvântul, unde a venit și un om cu mâne săcata și Fariseii îl pândeau, dacă îl va vindeca în ziua de Sabat. Dar El nu are grija lor, ci își face lucrul Său.

1 V. 1-5 Isus merge cu învățării Săi prin țarine într'o zi de Sabat, și învățării Săi simțind foame culegeau pe spice și frecându-le în mâni au mâncat conținutul lor. Fariseii calificând acest fapt ca imbletore, sau trecut, au condamnat aceasta zicând: De ce faceți voi ce nu se cuvine în ziua Sabatului? Sabatul era o zi sfântă, care trebuia ținută cu mare strictețe. Un mic lucru era de ajuns la ei, ca se fie considerat ca o crimă. Dar Isus vede inima lor că e fașarnică, că condamnă și lucrurile ce nici nu ar fi lucruri. Pentru aceea le pune o întrebare, dacă ei știu ce a făcut David, când a flămânzit, cum a luat pâinile sfinte și le-a mâncat, cea ce nu li se cuvine a face, că era exclusiv a preoților? Apoi le spune și cine este El: Domnul Sabatului. La aceasta ei nu să așteptară. Ei socoteau, ca ei ar fi poruncitori asupra acestei zi.

2 V. 6-11. Este iaras Sabat. Isus merge la sinagoga cu mulțimea oamenilor și cu învățării Săi, unde se găsesc și Fariseii, ba mai vine și un biet om nenorocit, cu mâna uscată Isus învață acolo pe popor, mulțimea îl ascultă, poate îl laudă, ucenicii se bucură, Fariseii

il plămulesc, cel cu mâna uscată se gândesc doar: Oare nu ar putea acesta vindeca mâna mea? Acum Fariseii și Carturarii cugetă în inima lor: Oare se va răbda acesta, ca să nu facă și în ziua de Sabat vr'o minune cu acest olog? Dar Isus le citește cugetul și nimic mai departe, ci chiamă pe cel olog înainte și pune înaintea pânditorilor întrebarea, dacă se cuvine în zilele de Sabat a face binele sau raul, a pierde, sau a mântui pe om? După cum se vede ei au tacut. Erau dușmani amarnici ai Lui, dar limba lor era legată. Aceasta îl face pe Isus suprat (Marcu 3, 5.) și El graiește pe cel neputincios: Intinde mâna ta Acesta o face și uite: se face sănătoasă, întocmai ca cealaltă! Ce bucurie pe acest om! Ce bucurie are poporul! Și Fariseii cu Carturarii? Ei sunt p.imi de ură, să sfătuiască, ce se facă cu Isus? Ah ce nenorocire pe ei! Isus o să le iee puterea și influința asupra poporului, le va lua onoarea, vai! Ce motiv au să pună că a călcat Sabatul și tradiția bătrânilor!

3 -V. 12. Dar Isus ce face? El pleacă dela ei, dar nu ca cel ce a fost biruit, batut și alungat, ci ca cel ce și-a făcut lucrul prin ajutorul ceresului Său Părinte, El pleacă pe un munte, la locul singurătății, unde sa nu mai fie nici laudat, nici criticat, ci să fie într'o sfântă liniște și rugăciune să respire din aerul cel sfânt al cerului. Lui nu mult li pasa de dușmanii Săi, ci își face lucrul până este zi, că vine noaptea, în care nimeni nu va putea lucra. Ziua Sabatului și pentru El este sfântă, dar pentru a vindeca sufletele și a nutri pe cei flămânzi vrea să se folosească de ea.

Intrebări resumătoare

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi?

2. Unde s'a gasit Isus cu învățăceii Săi?
3. Ce au făcut învățăceii printre ogoare?
4. Ce ziseră Fariseii la aceasta?
5. Ce raspuns le dădu Domnul Isus?
6. Unde îl mai găsim pe Domnul Isus?
7. Ce face El în sinagogă?
8. Pe cine vede El acolo?
9. Ce întreabă El de Farisei?
10. Ce răspuns capătă dela ei?
11. Ce a făcut El acum?
12. Ce o fi zis acum Fariseii în inima lor?
13. Ce a mai făcut Isus apoi?
14. Ce ar trebui să facem noi după luptele grele?

Pentru copiii nostri.

Domnul Isus se află acum cu învățăceii Săi printre ogoare, unde văzând ei grinele i-a apucat o foame. Ei se apucă și iau spice, le sfărâmă în mâni și mănâncă grăunțele. Fariseii văd aceasta și murmură. Domnul Isus îi întreabă oare nu știe ei ce a făcut David? Cum s'a dus și a luat pâinile sfinte, care erau numai ale preoților. Era deci mai mare lucru și se putea face. Apoi merge la sinagogă unde era popor, Fariseii cu Cărturarii, Isus cu învățăcii și un om cu mâna uscată. El vorbește la popor, dar vede și pe contrarii Săi neimpăcați și vede și pe cel cu mâna uscată. Odată stă în loc și chiamă la sine pe cel cu mâna uscată; întreabă apoi de Cărturari și Farisei ce-i mai bine a face: binele, sau răul? Ei tac. Domnul Isus nu așteaptă mult răspunsul lor, dar se mănă pe ei. El vindecă pe slăbănog, că-l compatinește și nu vrea să aștepte cu vindecarea până mâne-zi. Așa Domnul Isus iubește pe păcătoși și compatinește pe cei bolnavi și-i vindecă. El vindecă și pe copiii nostri azi, că-i iubește mult. În urmă Domnul Isus merge pe munte în locul liniștit și se roagă pentru omenime și pentru dușmanii săi. Să ne învățăm dela el.

Ce vezi tu?

Fariseii

Condamnă | nutrirea,
| vindecarea.

Isus

Apără | pe ilămânzi.
Vindecă | pe neputincios

Duminecă, în 28 Martie 1926.

Lecțiunea 13.

Isus în fața capetenilor.

Luca 19, 28—48; 20, 19—26.

Cuvânt de aur. „Este scris: Casa mea se va chema casă de rugăciune; dar voi ați făcut din ea o peșteră de tilhari.” (Mat. 21, 13.)

În lecțiunea noastră de astăzi aflăm pe Isus în cale spre Ierusalim. El trimite pe învățăceii Săi, ca să-i aducă un asin, pe care să-l între ca Rege al Lui Israel și al păcii. Acest asin îi se dă și el merge. Poporul saltă înainte de bucurie, ba-i așterne vestmintele și ramuri în cale. În-

vățaceii poate sunt ajunși la culmea fericirii lor și ei strigă de fericțiți ce sunt și de onorați ce se vad cu tot cu învățătorul lor cel mare. Dar Fariseii și aci murmură nemulțumiți de cele văzute și auzite. Inse Isus nu are așa mare bucurie când ajunge în apropierea Ierusalimului și se oprește pe câteva clipe plângând asupra cetății, dorind pacea ei. Mergând mai departe sosește în Ierusalim și aci în a azisul centru, sau inima orașului, care este Templul cel frumos, dar despoiat de aceasta frumuseță prin cele ce se vedeau acolo. Isus nu este lenes, nici nepăsător de cele văzute, El face un biciu și scoate pe toți

schimbă orii de bani cu mesele lor, pe vinzătorii de animale și porumbei de jertfe și le-a spus cuvinte nelingușitoare. Pentru cele vazute mai marii preoților și cărturarii au căutat să pună mână pe El. Din care pricină trimiseră pânditori ca să-l prinză în cuvint. Ei se prefac, dar El cunoaște viclenia lor și le-o și spune.

1. — Cap. 19, 28—40. Isus după ce spuse pilda despre dărurile încredințate, pleaca de acolo și trimite doi din învățăceii Săi ca să-i aducă un asin spre a călării pe el în cetate. Nu că El nu mai putea face aceasta cale pe jos, ci ca să se implinească Scripturile referitoare la aceasta. După ce 'i se aduce asinul se pune pe el și pleacă spre Ierusalim între uralele de bucurie ale poporului, care-i așterne în drum hainele sale, alții ramuri de maslini, iar mulțimea ținea ramuri în mâni și strigă din gură mare: Osa-
na fiului lui David. Dar acest lucru nu a plăcut nici de cum la Farisei, ci ei protestau împotriva manifestanților. Pe acestia 'i ia Isus în apărarea și zice, că de vor tăcea ei pietrele au se strige.

2.— V. 41—44. Ajungând Isus în apropierea Ierusalimului, se oprește pe niște momente și plânge pentru soarta care are să--i ajungă pentru că nu au primit sfaturile Lui. A lui dorință era ca Israel să se mântuiască și să vină la cunoștință, că Dumnezeu le vrea binele, trimițând pe Fiul Său la ei ca Mântuitor. Inse ei nu au voit binele.

3 V. 45—48. Ajuns în Ierusalim Isus intră în casa cea sfântă și se pune a mătura din ea ce nu se ținea de ea. A scos pe schimbătorii de bani, pe precupeții de vile și porumbei și le-a spus, că casa Sa este casă de rugăciune, iar ei au făcut din ea peșteră de tilhari, adecă

au profanat aceasta casă prin lucrurile lor de afacere și nu au onorat pe Dumnezeu.

4.— Cap. 20, 19—26 După ce Isus făcu acest lucru de curățire a templului, se mâhniră mai marii preoților de procedura lui. Ei își ziseră: ce are acest om de poruncit în casa noastră? Peste acestea mai spuse El la popor niște pilde, ce loveau drept în conducătorii lor, adecă făceau răscoală împotriva lor! De ce să suferă ei aceasta dela el? Ei trimit la el pe niște pânditori ca să întrebe de el, că oare este cu dreptul să dea ei tribut Impăratului sau nu? Ei se arată de oameni dreți și nevinovați, dar El cunoaște viclenia lor și le-o spune pe față. Cere banul de dare și întreabă al cui este? Ei zic că este al cesarului! Atunci dați cesarului ce este al lui, și lui: Dumnezeu încă dați ce este al Lui. Deci ori cât de vicleni erau ei, el i-a aflat și le-a dat răspunsul cuvenit, de care se minuna poporul. Acum trebuia să tacă și să se ducă pe unde au venit.

Intrebări resumătoare:

1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră de aslăzi?
2. Încotro mergea Isus după aceasta lecțiune?
3. Ce zise El către învățăceii Săi?
4. Ce făcu poporul când El era pe asin?
5. Ce ziseră fariseii la aceasta?
6. Ce făcu Isus când se apropie de Ierusalim?
7. Ce dorință a exprimat El în aceasta plângere?
8. Ce facu El când sosi în Ierusalim?
9. Ce făcură mai marii preoților pentru aceasta?
10. Ce întrebare puseră ei înaintea Lui?
11. Ce răspuns le dădu El lor?
12. Ce făcură ei în urmă?
13. Cum stăm noi față de acest Isus?

Pentru copii nostri.

Lecțiunea noastră ne spune că domnul Isus era pe cale spre Ierusalim. Când plecă dela Zacheriu și se apropie de Betfaghe a trimis pe doi din învățăceii săi și le spuse să-i aducă din cutare loc un asin, care stă acolo legat, pe care nu șezuse încă nimenea. Pe același asin urcându-se, poporul și ucenicii făcură un strigăt mare de bucurie, așternură hainele lor înaintea lui și taiau ramuri de maslini, ba mergeau cu ele ridicat și strigau: Osana fiului lui David! Binecuvântat fie cel ce vine în numele Domnului! Dar la Farisei nu le plăcu această. Ei cerură ca Isus să certe pe învățăceii săi pentru aceasta, dar El le spuse, ca pietrele vor se strige, dacă ei vor tăcea. Apoi vede El cetatea cea plină de păcat și nedreptate și plânge asupra ei. El ar

fi dorit și azi pacea ei. Când sosește în Ierusalim intră în templu și vede acolo un comerț înfloritor ce lucruri sfinte; bani, boi, oi, porumbei și pune mâna pe comercianți, îi scoate afara și le spune că ei au făcut d'n Templul cel sfânt o pestere de tâlhari. Aceasta încă nu plăcu la preoții cei de seamă. Apoi le spune lor Domnul Isus e pildă vătămătoare pe care o înțeleseră cu tot cu popor. Acum se puseră la pândă și tr miseră oameni ca să-l ispитеască. Domnul Isus nu se speria de ispita lor, că știe ce scop are. El le spune aceasta în față. — Noi să nu venim la Domnul Isus cu ispite, n'ci să-l invinuiim, ci să-i aducem ale noastre bucurios și să le punem în serviciul Lui, cu tot cu asin, haine și glas. Să ascultăm de glasul Lui binevoitor și să alergăm sub ari pile Lui.

Ce vezi tu ?

Isus:	Poporul:	Fariseii:
Rege onorat,	Il onorează,	Il pismulesc,
Salvator îndurat,	Il mărturisește,	Il urăsc,
Judecător drept,	Il înțelege.	Il pândesc.
Răspunde ca înțelept		

Duminecă, în 4 Aprilie 1926.

Lecțiunea 14.

Triumful curajului.

Ioan 19, 28—20, 13.

Cuvânt de aur; „Eu te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care mi-ai dat-o s'o fac”.

(Ioan 17, 4.)

În lecțiunea din urmă am văzut pe Isus intrând în Ierusalim și plângând asupra acestei cetate, apoi cum a scos pe cei ce făceau din casa lui Dumnezeu o casă de comerț. Astăzi îl aflăm pe cruce. A suferit El multe batjocure și dispreț, a suferit bătăi din parten oamenilor fără de inimă și simț, îl vedem cum moare, cum este îngropat, cum înviază și cum se descopere învățăceilor Săi.

După ce s'a sfârșit totul (V. 28—30), așa vedem, că Domnul Isus a căutat să se îplinească tot ce este scris despre El. În chinurile sale nedescrribibile îl chinuiește și setea, pe care dorește a o stimpăra. El cere de beut Poporul Său, pe care așa mult la iubit, și pentru care El a venit în lume nu avu pentru el nici o picătură de apă, din contră aveau venin și ură turbată Ostașii străini s'au îndurat de El și i-au dat oțet cu fiere într'un burete. Acum El strigă: ca ai Săi să aibe viață și plinitate

„Nici unul din oasele lui” (V. 31—37). După ce Isus moare și iudeii se pregătiră ca se sărbeze Paștele, ei nu voiau ca cei crucificați să rămână pe cruce peste sărbători, că nu le iera permis a lăsa aceasta, ei caută ca cei ce nu sunt

încă morți se fie uciși, ori zdrobiți. Aceasta se face de ostași. Ei zdrobesc fluierile picioarelor celor doi tilhar, dar când ajung la Isus, îl găsesc că e deja mort. Acestuia nu aveau voie a-i frînge fluierile. Dar ei vreu să se convingă dacă de fapt este mort sau nu, și la aceasta fac o probă: ei îl străpung cu o suliță în coaste, din care iese sînge și apă. Adecă sîngele 'i este descompus; eovadă că e mort. Dar și aceasta se sprijine pe Scriptură, care zice: că vor vedea pe acela, pe care l au străpuns. Aceasta are să se întîmple odată în ziua judecării.

Inmormântarea (V. 38—42.) La cruce, în moarte Isus nu are prieteni, ci e încunjurat de dușmani, înse după ce a murit și vine timpul a fi luat de pe lemn se găsesse și prieteni. Un Iosif din Arimatia și un Nicodim ca fruntași ai poporului sunt acești prieteni; Ei merg la Pilat și cer corpul lui Isus ca să-l înmormânteze. Acesta numai decăt le dă voie ca să-l iee și să-l ducă. Nicodim aduse o sută litri de amestecătură de smirnă și aloe, a înfășat corpul lui cu pînză de in l-au uns cu miresme și l-au pus într'un mormânt nou în apropierea locului unde era răstignit. Incunjurat de oșmani, părăsit în timpul când se aștepta de prieteni, dar la momentul de ultima dovadă a iubirei și apartinerii se găsesc prieteni chiar în tabera acelora, de unde mai puțin se aștepta.

In ziua dintii (Cap. 20, 1—10.) Dușmanii lui Isus sunt voioși că au răpus pe dușmanul lor cel mai mare, care le spunea adevărul de nesuferit în față și în prezența poporului, care le dispăcea foarte mult, acum ei nu se mai tem de El, numai de una că zisese, că are să se scoale din morți. Dar întîia zi a săptămînei a dovedit alta. Isus a înviat! Pe Pricipele vieții nu-l pu-

tea reținea moartea. Maria Magdalena s'a dus de dimineață la mormânt și văzu că piatra este luată de acolo, Ea aleargă la Simon Petru și-i spuse că au luat pe Domnul din mormânt și nu știe unde l-au dus. Petru și Ioan merse și căutau în mormânt dar nu văzura pe Isus, adecă corpul lui mort, ci numai fașiile de pînză dar n'au intrat. Apoi intraă chiar și în mormânt și nu constatară nimic alta, decăt că toate sunt în bună regulă, dar Isus lij-sește de acolo.

Isus se arată Mariei (V. 11-18) Invățaceii întoarseră, după ce nu văzură corpul lui Isus, iar Maria rămase afată și plîngea. Dar ea nu rămase în zadar acolo că uitându-se încă odată în mormânt văzu acolo doi îngeri cari i-au dat informații despre cele întîmplata. Ea se întoarce și-l vede chiar pe însuși Isus, pe care îl crede a fi grădinarul. Isus o grăiește: „Femeie, de ce plîngi, pe cine cauți?” Ea dorește să vază pe Isus. Acum Isus 'i se descopere și ea cade la picioarele lui și strigă plină de bucurie: Rabbuni!

Isus se arată învățacilor (V. 19—23.) În aceeași zi seara erau învățaceii la olaltă adunați și acum pe neașteptate veni Isus în mijlocul lor, fiind ușile încuiate și-i salută cu cuvintele: „Pace vouă!” Apoi ca să-i convingă că este El, le arată mâinile și coastea Sa. Ei abea or fi crezut ochilor lor. Ba după alt evanghelist aflăm, că încă necrezând ei, El a cerut ceva de mâncat, ca să-i convingă pe deplin. Totodată a suflat preste ei și le-a zis să iee Duh Sfânt, darul pe care numai El poate da acelora ce cred în El.

Intrebări resumătoare :

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi?

2. Cine a avut acest curaj de a triumfa?
3. Unde a triumfat Domnul Isus?
4. Asupra ce a triumfat El?
5. Prin ce a dovedit El aceasta?
6. Cum a triumfat El pe cruce?
7. Cum a triumfat El în mormânt?
8. Cum a triumfat El asupra necredinței ucenicilor Săi?
9. Cum triumfează El și azi?
10. Cum vom triumfa noi asupra tuturor greutăților?
11. Cine ne va ajuta pe noi la acest triumf?
12. Vrei să fii și tu triumfător prin Isus?

Pentru copiii noștri.

Dupa ce Domnul Isus a intrat în Ierusalim ca un Rege onorat de mulțimea po-

porului, nesocotit de mai marii poporului a ajuns la urmă vândut de unul dintre învățăceii Săi și dat în mâinile mai marilor spiritali ai poporului. Intrarea Lui în Ierusalim a fost o intrare frumoasă și triumfală. Lecțiunea noastră de astăzi ne spune despre triumful curajului. Domnul Isus a avut curajul a intra în Ierusalim, cu toate că știa că acolo îl așteaptă dușmanii cu moartea sigură. El merse curajos în fața judecătorilor Săi, a fost curajos și când fu batjocurit și bătut, a dus crucea Sa cu curaj până la Golgota și a purtat durerile ca unul care are curaj. A murit ca un curajos și a înviat triumfând asupra iadului și în contra furiei tuturor dușmanilor Săi. El s'a arătat învățăceilor Săi ca cel ce a triumfat asupra morții și iadului. Învățăceii Săi îl văzură ca cel ce a triumfat asupra tuturor greutăților ce l-au întimpinat. Pe acest Isus să-l căutați voi copiilor, de vreți să fiți triumfători cu El și să ajungeți în viața vecinică.

Ce vezi tu ?

ISUS

Crucificat, — pe lemn,
În sete adăpat, — cu oțet,
În moarte onorat — de frunzași,
A freia zi sculat, — din mormânt,
A biruit porțile iadului.

Secretul rezultatului.

O profesoară era ocupată în școala duminicală. Avea o clasă frumoasă și spre uimirea celorlalți profesori toți elevii ei erau converțiți. Apoi 'i s'a dat o altă clasă de copii, nu după mult timp și acești copii s'au convertit unul după altul.

Înse ea primi încă o clasă și iacă aceștia se înșirară între cei converțiți. Nu mult după acestea a murit aceasta profesoară, iar în carnetul ei de notițe se află secretul cel demn de admirație.

În acest carnet, pe una din foi-

șele lui era scris: „Astăzi m'am rugat pentru elevii școlii mele duminică, pe toți i-am adus pe nume înaintea Domnului.“ În alt loc era scris în carnet: „Astăzi m'am rugat pentru toți elevii mei pe nume, i-am pus în rugăciune înaintea Domnului și m'am rugat pentru

convertirea fiecărui.“ Dar încă într'un loc al acestui carnet să putea citi acestea: „Astăzi m'am rugat pentru convertirea fiecărui elev, pentru fiecare m'am luptat în deosebi cu Domnul în rugăciune, la care aștept în liniște răspunsul Lui.“

Acesta era secretul rezultatului ei.

Fii mulțumitori.

Un stăpân cunoscător în ciobănașul său capacitatea și neavând copii, l-a dat la învățătură. Cu timpul se făcu din copil un ministru. În locuința sa pompoasă avuse el o odaie, în care atârna haina sa ciobănească de cândva în fiecare dimineață a cercetat el aceasta odaie, și-a adus aminte de în deosebirea între trecut și prezent, ca prin aceasta să-și mențină și să-și crească umilință și mulțumita către Dumnezeu.

După o legendă orientală, a ajuns Zacheiș o etate lungă dar nici odată nu a neglijat, ca să ude acel pom, de pe care a văzut pentru prima dată pe Isus. Nu uita nici tu, iubitul meu cititor de acel loc, unde ai întipinat pe Isus pentru prima dată; fii mulțumitor către aceia, care te-au adus la Isus și au făcut bine cu tine. Mulțumita naște și crește îndestularea, umilința și bucuria.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Te-ai rugat?

Un copilăș de șase ani zăcea mort. Părinții lui plâneau lângă coștiugul lui. Dintr'odată întră pe neașteptate un zidar și rugă pe jalitori, ca să-i dea voie, să poată vedea pe micul decedat. Înfi se opuseră, dar la cererea lui insistență totuși a putut să vadă pe cel mort. Când îl recunoscu, a izbucnit în plânsete. Când a observat, că aceasta a surprins pe părinți, le zise astfel: Voi

nu știți, ce ce plâng eu. Dumnezeu tocmai prin acest copil a atins inima mea. Precând era într'o zi să mă dau jos de pe o scară înaltă, acest copil stătea acolo și-mi zise: „Nu te temi a te sui așa sus? dar numai decât a adăugat: știu de ce nute temi: te-ai rugat azi dimineață! Dar eu nu făcusem aceasta; din aceasta zi nu am mai lăsat ca să nu mă rog în fiecare dimineață.“

